

Ὁποῖος κάνει τὸ σταυρό του | ἔχει ἄρμα ᾗς τὸ πλευρό του
Κρήτ.

Πέφτω, κάνω τὸ σταυρό μου, | ἄρμαν ἔχω ᾗς τὸ πλευρό μου
(ἡ προσευχή νομίζεται ὡς θεῖον ὄπλον κατὰ τοῦ κακοῦ)
Χίος. β) Μετων. ὄπλοφόρος, στρατιώτης Ἄνδρ. — ΙΚολο-
κοτρ. Ἑλλήν. ὑπομν. 185 καὶ 202 ΘΚολοκοτρ. Διήγ. συμ-
βάντ. 2,4 ΔΣολωμ. 16: Ἀκολουθοῦν καὶ οἱ λοιποὶ καὶ ὅλα τῆς
Γούβας τ' ἄρματα ΙΚολοκοτρ. ἔνθ' ἄν. 202 «Ὁ ἐκλαμπρότα-
τος κ. Ἀνδρέας Ζαΐμης διετάχθη ν' ἀναδεχθῇ τὸ βάρος εἰς
τὸ νὰ διευθύνῃ ὅλα τὰ ἄρματα τῆς ἐπαρχίας σας» ΙΚολο-
κοτρ. ἔνθ' ἄν. 185. «Εἶχα πολλοὺς ψήφους καὶ ἀπὸ τὰ ἄρ-
ματα καὶ πολιτικούς» ΘΚολοκοτρ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντῆς κατέβαινε ᾗς τοὺς κάδους καβαλλάρης
μὲ τετρακόσα ἄρματα, πενήντα δὲ παιχνίδια
Ἄνδρ. — Ποίημ.

Τρέχουν ἄρματα χιλιάδες | σὰν τὸ κύμα εἰς τὸ γιγασί,
ἀλλ' οἱ ἀνδρεῖοι παλληκαῖδες | δὲν ψηφοῦν τὸν ἀριθμὸ
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαλάλ. 314,6
(ἐκδ. Βόννης) «ἀγανακτήσας ἐκέλευσεν ἄρμα κατ' αὐτῶν
ἐξελθεῖν» (ἡ λ. κεῖται περιληπτικῶς ἀντὶ ἄρματα) καὶ
Θεοφάν. 459,10 (ἐκδ. Βόννης) «ὑπέσχετο διδόναι αὐτοῖς
ἄρματα». 2) Φυσιγγιοθήκη Πόντ. (Σάντ.) 3) Κατὰ
πληθ. α) Κοσμήματα γυναικῶν Εὐβ. Καπ. (Ἀραβάν.)
Μακεδ. (Βλάστ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) κ.ά. — ΝΠο-
λίτ. Ἐκλογ. 51 καὶ 179: Ἐβαλιν ἡ γ'ναῖκα τ' ἄρματα Βλάστ.
|| Ἄσμ.

Ἄιτε καὶ βάνε τ' ἄρματα κ' ἔλα ᾗς τὴν Κρούα Βρούσι
νὰ περπατᾷμε ᾗς τὰ βοννά, ᾗς τῆς Λιάκουρας τὰ χιόνια
ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν. 51.

Σήκω ν' ἀλλάξῃς, κόρη μου, νὰ βάλῃς τ' ἄρματά σου,
γιατ' ἤρθαν νὰ σὲ πάρουνε πεζούρα καὶ καβάλλα
ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν. 179. β) Γεωργικά ἐργαλεῖα Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) γ) Σκεύη καὶ ἐπιπλα οἰκίας Καλαβρ.
(Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ.) 3) Συνήθως κατὰ πληθ., ἐνίοτε
δὲ καὶ καθ' ἐνικ., τὰ ἱστία καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἐξαρτύ-
ματα τοῦ πλοίου Θράκ. (Μυριόφ.) Μύκ. Πόντ. (Κερασ.
Οἶν.) — ΑΜαμμέλ. ἔνθ' ἄν.: Τὰ μικρὰ ἄρμενα σύμφωνα μὲ
τὴν ἄρμα τους ἔχουν μιά, τὰ μεγαλύτερα ἔχουν καὶ μιά δεύτερη
(ἐνν. γάμπια) ΑΜαμμέλ. ἔνθ' ἄν.

ἀρμαγάδα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀρμαγᾶδες πληθ. τοῦ οὐς. ἀρμα-
γᾶς.

Δῶρον: Ἄσμ.

Ἐννὰ κοφίνᾳ φόρτωσεν ὠτία καὶ μυτία
κι ἄλλα ἐννέα φόρτωσεν καὶ δερᾶ καὶ κιφάλα
καὶ στείλ' ἄτα ᾗς σὸν βασιλᾶν μέγαλον ἀρμαγάδαν
(τὸ στείλ' ἄτα ἐκ τοῦ στείλει ἄτα). Συνών. ἀρμαγάδιν,
ἀρμαγᾶς.

ἀρμαγάδιν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀρμαγάδιν Καπ.
(Συνασσ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀρμαγᾶδες πληθ. τοῦ οὐς. ἀρμα-
γᾶς.

Ἀρμαγάδα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σίλους ἐμπρᾶ τ' ἐσκότωσεν καὶ μύριους ἀποπίσ' αὐτ',
ἐννὰ καντάρᾳ φόρτωσεν ὠτία καὶ μυτία
καὶ στείλ' ἄτα τὸ βασιλᾶν μέγαλον ἀρμαγάδιν
(καντάρᾳ=μονὰς βάρους 44 ὀκάδων, τὸ στείλ' ἄτα ἐκ τοῦ
στείλει ἄτα) Τραπ.

ἀρμαγᾶς ὁ, Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Σινώπ. Τραπ. κ.ά.)
ἀρμυᾶς Θράκ. (Μάδυτ.) ἀρμαγᾶ ἡ, Πόντ. (Τραπ.) ἀρ-
μαᾶ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Περσοτουρκ. *armagan*.

Ἀρμαγάδα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐσὺ τ' ἐμὸν εἶς, ἀρμαγὰ θὰ πᾶς ᾗς σὸ βασιλέαν
(ἐσὺ ἰδικός μου εἶσαι, ὡς δῶρον θὰ πᾶς εἰς τὸν βασιλέα)
Τραπ.

ἀρμάδα ἡ, σύνθηθ. ἀρμάδα Πελοπ. κ.ά. ἀρμάα
Κύπρ. ἀρμάθα Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ Βενετ. *armada*. Πβ. καὶ Ἰταλ. *armata*.
Τὸ ἀρμάθα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ οὐς. ἀρμάθα, ὁ ἰδ.
Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,20 (ἐκδ. R.Dawkins) «καὶ
ἀνισῶς καὶ πέψη ἀρμάδαν» καὶ Βουστρών. (ἐκδ. ΚΣάθα
Μεσν. Βιβλ. 2,485) «ἐσηκώθη ἡ ἀρμάδα ἀπὸ τὴν Ἀμμό-
χουστον».

Στόλος καὶ ναυτικός ἐν γένει στρατός (ἡ λ. κυρίως
εὐχρηστος πρὸς δήλωσιν τοῦ ναυτικοῦ τῶν ἀρχαιοτέρων
ἐποχῶν ἀπὸ τῆς βενετοκρατίας καὶ ἐντεῦθεν, ἐνῶ ἡ ὀνο-
μασία τῶν σημερινῶν ναυτικῶν δυνάμεων εἶναι στόλος)
ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἡ Τούρκικη ἀρμάδα (εἰρων. ἐπὶ τοῦ Τουρκι-
κοῦ στόλου ὡς πεπαλαιωμένου, ἀχρήστου καὶ γελοίου)
πολλαχ. || Παροιμ. φρ.

Ὡς δὲν εἶδα τὴν κρυάδα, | νὰ μὴ δῶ καὶ τὴν ἀρμάδα
(λέγεται ὑπὸ τῶν ὑπερπηδῶντων τὴν πυρὰν τὴν ἀναπτο-
μένην τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου ὡς πολλὰ δεινὰ ὑπο-
στάντων ἐκ τῶν στόλων τῶν Βενετῶν καὶ Τούρκων) Κίμωλ.
|| Ἄσμ.

Ὡ Παναγία μου, ἰδὲ ᾗς τὴν ἄλλη δάντα
πῶς δαίνει μὲ τὴ φύριμα ἡ-γ-ἀρμάδα

Κρήτ.

Καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὴν ἀράδα | σὰν τοῦ βέη τὴν ἀρμάδα

Κωνπλ.

Καὶ τὴν Τετράδη τὴν αὐγὴ | βλέπει ἀρμάδα φοβερή,
τὰ μετράει ἕνα ἕνα | κ' ἦσαν ἐξήντα ἕνα

Πελοπ.

Μπροστὰ πάνε τὰ κάτεργα καὶ πίσω ἡ ἀρμάδα,
ᾗς τὴ μέση ὁ Ἀλῆ πασᾶς μὲ μιά χρυσὴ φεργάτα
ἀγν. τόπου

Σήμαν' ἡ καμπάνα νὰ μαζευτοῦν οἱ Φράγκοι...
καὶ πᾶν νὰ πολεμήσουνε ᾗς τὴν Τούρκικη ἀρμάδα
Ἀλμυρ. Συνών. ἀρμάτα 1β.

ἀρμαδούρα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ Βενετ. *armadura*.

1) Ἡ σκαλμοδόκη τοῦ πλοίου πολλαχ. 2) Κρεμάστρα
διὰ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ξυλουργοῦ Λεξ. Βλαστ.

ἀρμαδῶρος ὁ, Κύθν. Σῦρ. ἀρμαδοῦρος Σῦρ. κ.ά.
ἀρμαδοῦρους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *armatore*. Εἰς τὴν φωνητικὴν μετα-
βολὴν συνετέλεσαν τὸ ἀρμάδα καὶ ἀρμαδούρα. Πβ.
καὶ Βενετ. *armador*.

Ὁ ράπτων τὰ ἱστία τῶν πλοίων καὶ γενικώτερον ὁ
ἀναλαμβάνων ν' ἀρματώσῃ πλοῖον, ἥτοι νὰ βάλλῃ ὅλα τὰ
ἀναγκαῖα ἐξαρτύματα ἔνθ' ἄν.: Ἡῦρι ἕνα καλὸ ἀρμαδοῦρον
ποῦ ἀρμάτουνι τ' βασιλ'κὴ ν-ν ἀρμάδα κι ἀρμάτουνι καλὰ
τ' φεργάδα τ' κι ν-ν ἔκανι σὰ νύφ' στουλισμέν' (ἐκ παραμυθ.)
Αἰν. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἐν ἐγγράφῳ Κρήτης τοῦ 1565.

ἀρμάζω Ἰκαρ. Κύπρ. Μεγίστ. ἀρμάζω Ἀπουλ.
Μέσ. ἐρμάτζομαι Ἀπουλ. (Μαρτ.)

Τὸ μεσν. ἀρμάζω, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. δρμάζω. Πβ.
καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 6 (1894) 141 κέξ. καὶ 20 (1908) 561.

Συνάπτω εἰς γάμον, συζευγνύω, νυμφεύω ἔνθ' ἄν.: Ὁ
δεῖνα ἀρμάζεται Κύπρ. Πότ' ἐν-νὰ ἀρμαστῆς νὰ χορέψουνε;
αὐτόθ. Ἐγὼ μ'αἰ ἀρμασμένος αὐτόθ. Ἀν ἤφσερα τί πιάν-νω

ετ-τερά, ἔν ῥομάζαμο κἀνέ τσαιρό (ἂν ἤξερα πῶς θὰ πάρω
θερά, δὲν θὰ ὑπανδρεύουμουν ποτὲ) Ἀπουλ. Ἄν δὲν ῥο-
αστῇ κἀνένας, ἔν ἀνθρωπεύκει (δὲν γίνεται ἄνθρωπος, ἔνν.
μειρος τῆς κοινωνίας) Κύπρ. || Παροιμ. Τάζω τ' ἀμπέλια
ον γιὰ ν' ῥομάσω τὰ παιδιὰ μου (ἐπὶ τοῦ ἀπατῶντος δι'
ποσχέσεων πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τ' ἀντρούγυνον π' ῥομάσαμεν νὰ ζήσῃ νὰ γεράσῃ
αὐτόθ.

Ἡ μάνα σου μὲ τάζειν σῦκον, παστὸν τῷ ἀθάσι
γιὰ νὰ μυαλύνω γλήορα μαζί σου νὰ μ' ῥομάσῃ
αὐτόθ.

Μάνα, νὰ τὴν ῥομάσουμεν τὴν Ἀρετὴν ἔς τὰ ξένα
αὐτόθ.

Νὰ ἔουν ποῦ τὲς ῥομάζουμουν τὲς ἀαπητικές μου,
σὲ κάθε κάστρον ἔχ' ὀχτώ, ἔχω κι ὀχτώ ἔς τὴ Σκάλαν
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,592 (ἔκδ. RDaw-
kins) «ὁ ρὲ Τζὰκ ῥομασεν τὴν ἀδελφοτέκνην του (μὲ) τὸν
υἱὸν τοῦ πρίντζη τῆς Ἀντι(ο)χείας». Πβ. καὶ Θεοφάν. 460,4
(ἔκδ. Βόννης) «ἦν δὲ Ἡράκλειος ὀρμασάμενος Εὐδοκίαν
τὴν θυγατέρα Ρόγα τοῦ Ἀφρου».

ῥομάθα ἢ, σύνηθ. ῥομάδα Προπ. (Κύζ.) ραμάθα
Θράκ. (Σουφλ.) ραμάτα Μακεδ. (Βλάχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομάθι ἄνευ σημ. μεγεθυντικῆς. Πβ.
ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,74. Διὰ τὸ ῥομάδα πβ. καὶ ῥομάδι
παρὰ τὸ ῥομάθι.

1) Συναρμολόγησις πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων εἰς ἓνα
ὄρμον, ὄρμαθός σύνηθ.: Μιὰ ῥομάθα κλειδιά-φλωριά κττ.
σύνηθ. Ἀρμάθα ἀπὸν νιούπκιες, κουσταντινά, μαχμουτιέδης
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀρμάθις ἀπίδια - μῆλα - καπνὸ Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Φουρεῖ ἔς τοῦ λιμὸ τ'ς μιὰ ραμάθα χάντρες Σουφλ.
|| Ἄσμ.

Λαμποκοπάει τὸ φέσι της κι ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιά της
κρεμοῦνται ῥομάθες τὰ φλουριά κι ῥομάθες οἱ ρουμπιέδες
Ἡπ.

Ἀρμάθιαζε ξαρμάθιαζε δώδεκ' ῥομάθες κάνει
Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Συνών. ῥομάθι 1, ῥομαθιά 1, ῥο-
μαθός 1, *ῥομαθουλλιά. 2) Σειρὰ χοροῦ Προπ. (Κύζ.)

ῥομαθάρα ἢ, Ἀθῆν.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ῥομάθα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Μέγας ὄρμαθός: Μιὰ ῥομαθάρα κλειδιά - χάντρες κττ.

ῥομαθαριά ἢ, Ἡπ. Μύκ. Σκῦρ. Σῦρ. Τῆν. Χίος κ.ά.
ῥοματαριά Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομαθάρα καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Μέγας ὄρμαθός Ἡπ. Μύκ. Σκῦρ. Σῦρ. Τῆν. Χίος κ.ά.:
Μιὰ ῥομαθαριά κ'λοράτσα (κουλουράκια) Σκῦρ. Ἐνήβηκεν
ὁ Μισὲ Ζαννῆς ἔς τὴν κορ'φῇ [τοῦ πλάτανου], ὁ ἄλλος ἐπιά-
στηκε ἔς τὰ πόδια του, ὁ ἄλλος ἔς τὰ πόδια τ' ἄλλουνοῦ κ' ἔτσι
ἐγινῆκαν ὅλοι μιὰ ῥομαθαριά (ἐκ παραδ.) Χίος. 2) Μεγάλη
σειρά, μέγας στοῖχος Χίος: Μιὰ ῥοματαριά ἀργάτες.

ῥομαθερός ἐπίθ. Πελοπν. (Κόκκιν.) ῥομαθερά τά,
Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομάθα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

1) Ὁ εἰς ὄρμαθὸν συνηρημολογημένος Πελοπν. (Κόκ-
κιν.): Ἀρμαθερὸ σῦκο. 2) Ὁ παράγων καρπὸν κατάλλη-
λον δι' ὄρμαθόν, ἐπὶ συγκρᾶς Πελοπν. (Κόκκιν.): Ἀρμαθερὴ
σ'κρά. Συνών. ῥομάθιος 2. Πβ. ῥομαθίσιος.

3) Οὐδ. πληθ. οὐσ., εἶδος σύκων Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ῥομαθήσιος ἐπίθ. Εὐβ. κ.ά. ῥομαθήσιος Ἀθῆν. κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομάθα ἢ ῥομάθι ἢ ῥομαθιά καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ κατάλληλος δι' ὄρμαθὸν ἔνθ' ἄν.: Σῦκο ῥομαθήσιο
Εὐβ. Ἀρμαθήσα σῦκα Ἀθῆν.

ῥομάθι τό, ὄρμαθ' Πόντ. (Κοτύωρ.) ῥομάθιν
Πόντ. (Οἶν.) ῥομόθιν Πόντ. (Κερασ.) ῥομάθι Ἀνδρ.
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Καπ. (Σινασσ.) Μύκ.
Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. Σκῦρ. Σῦρ. Χίος κ.ά. ῥομάθι Πόντ.
(Ὁφ.) ῥομάθ' Ἡπ. Λέσβ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.)
Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ῥομόθ' Πόντ. (Χαλδ.) ῥομάδι
Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὄρμαθιον ὑποκορ. τοῦ ὄρμα-
θός. Εἰς τὸ ῥομόθιν ὑπείσθηθε τὸ συνδετικὸν φων. ο,
διότι ἢ λ. ἐνομήσθη ὡς σύνθετος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,244
καὶ 2,315. Διὰ τὸν τύπ. ῥομάδι πβ. καὶ ῥομάδα παρὰ
τὸ ῥομάθα.

1) Ὁρμαθός ἔνθ' ἄν.: Ἐν' ῥομάθι σῦκα Κάρυστ. Ἐποίκα
δέκα ῥομάθια φασούλα (ἕκαμα δέκα ὄρμαθους χλωρῶν φασο-
λίων) Τραπ. Ἐναν ῥομόθ' τζιρᾶ (φουρνισμένα ἀπίδια) Χαλδ.
Εἶδεν ἔς σὴν γούλαν ἄθε ὀλόερα ἔναν ῥομάθ' μαργαριτάρᾳ (εἶχε
γῦρο εἰς τὸν λαιμόν του ἓνα ὄρμον μαργαριτῶν) Τραπ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ῥομάθα 1. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ σει-
ράν, κατὰ γραμμὴν ὡς ὄρμαθός Χίος: Ἄσμ.

Ἀρμάθια ῥομάθια τρέχανε τὰ γίδια ἔς τὴ μάντρα.

2) Φορτίον ἐκ κλάδων συνεσφιγμένων διὰ σχοινίου Λέσβ.

3) Ὁρμαθός ἐρινεῶν τὸν ὅποιον ἀναρτοῦν εἰς τὸ δέν-
δρον συκῆς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἐρινασμοῦ Ἀνδρ.

Κατὰ πληθ. Ἀρμάθια τοπων. Κάσ.

ῥομαθιά ἢ, ὄρμαθία Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ.
(Κοτύωρ.) οὔρμαθια Μακεδ. (Μελέν.) ὄρμαθι Δ. Κρήτ.
ὄρμαθια Θράκ. (Μυριόφ.) γορμαθιά Χίος ῥομαθιά
σύνηθ. ῥομαθία Αἴγιν. Μέγαρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ.) ῥομαθιά Μεγίστ. ῥομαθία Χίος
(Καρδάμ.) ῥομαθιά Μακεδ. (Καταφύγ.) ῥομαθία Κά-
λυμν. ῥομαθία Κάλυμν. ῥομοθία Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Χαλδ.) ἄμαραθιά Νίσυρ. ῥομαθιά Θεσσ. (Καλαμπάκ.)
ῥομαθιά Θράκ. (Σαρεκκλ.) ῥομαθιά Θράκ. ῥομαθιά
Θράκ. (Μυριόφ.) ῥομαθιά Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομάθι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

1) Ὁρμαθός σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Χαλδ.): Μιὰ ῥομαθιά κρεμμύδια - σκόρδα - σῦκα - φλωριά κττ.
σύνηθ. Ἀρμαθιὲς μαργαριτάρι Πελοπν. Δύο ῥομαθίας μαρ-
γαριτάρᾳ Κοτύωρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ῥομάθα 1. β) Τὸ
πολὺ ὠριμον σῦκον Μακεδ. (Βλάχ.) 2) Τὸ νῆμα τὸ περι-
τυλισσόμενον ἐπὶ τῆς ἀτράκτου Χίος.

ῥομαθιάζω, ὄρμαθιάζω Κρήτ. ὄρμαθᾶζω Πόντ.
(Κοτύωρ.) ῥομαθιάζω κοιν. ῥομαθιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ
Τσακων. ῥομαθιάζου Πελοπν. (Μάν.) ῥομαθιάν-νου Λυκ.
(Λιβύσσ.) ῥομαθᾶζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ.
Τραπ.) ῥομοθᾶζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ῥομαθιάζου
Μακεδ. ῥομαθιάζω Κύπρ. ρομαθιάζω Θράκ (Σαρεκκλ.
Σκοπ.) ρομαθιάζου Θράκ. (Σουφλ.) ῥομαθιάζω GHatzi-
dakakis Einleit. 74 ῥομαθιάζ-ζω Σύμ. ῥομαθιάζω Ρόδ.
ρομαθιάζω Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομαθιά. Πβ. καὶ μεσν. ὄρμαθίζω
παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. πινακοπώλης. Τὸ ῥομαθιάζου
ἔχει τὸ τ ἀντὶ τοῦ θ κατὰ τὸ συνών. ρομμαθιάζω.

1) Συνεῖρω εἰς ὄρμαθόν, κάμνω ῥομαθιά, ὄρμαθίζω
κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)
Τσακων.: Ἀρμαθιάζω σκόρδα - σῦκα κοιν. Ἀρμαθιάζαμε τὰ

